

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

74. Vt sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati, seruiamus illi in sanctitate & iustitia coram ipso omnibus diebus nostris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

abiectionem virtutem. *Beati pauperes spiritu. Super quem requiescet spiritus meus, nisi super humilem, & trementem sermones meos? Reuelasti ea paruulis.* Tametsi plerique Apostoli piscatores erant, non tamen pauperes & abiectionis fuerunt. Matthæus diues & pecuniosus, Philippus & Bartholomæus nobiles viri fuerunt. Nec paupertatem nec diuitias in honorum suorum distributione Deus respicit, sed *humilibus dat gratiam, superbis resistit.*

Matth. 5.
Esai. 61.
Matth. 23.

Iac. 4.

74. *Vt sine timore de manu inimicorum nostrorum liberati, seruiamus illi in sanctitate & iustitia coram ipso omnibus diebus nostris.*

Quum hic locus ad necessitatem bonorum operum, quæ omnibus in Christum credentibus incumbit, perspicue demonstrandam plurimum valeat, dupliciter illum hæretici corrumunt atque deprauant. Primum illud, *sine timore*, exponunt de certitudine gratiæ, quam fingunt; & animi tranquillitate ac securitate, quam iam in Christo reconciliati concipiunt: ut timor anxietatem & ægitudinem animi seu dubitationem de salute, & de propitio erga nos Deo hoc loco significet, quia cum hac dubitatione, & sine certa fiducia salutis, Deo libere & hilariter seruire non possumus. Deinde, *seruire Deo in sanctitate & iustitia*, ad animi gratitudinem referunt, quæ deceat filios Dei, non ad necessariam obedientiam, qua ad vitam æternam perueniatur. Sic Calvinus & Beza hunc locum peruertunt, totumque Scripturæ sensum inuertunt. Caluini verba sunt. *Quod dicit, ut sine timore seruiamus, significat non posse nisi tranquillis animis ritè Deum colere. Quum igitur Deus homines sibi in Christo reconciliet, quum eiusdem presidio ipsos tueatur, ut securi sint ab omni metu, quum eorum salutem in eius manuum & custodiam deposuerit, merito Zacharias nos eius gratia predicat à metu liberari.* Sic & Beza: *Significat hoc loco timor futuri mali ægitudinem, qua pugnat ex diametro cum fiducia illa filiorum Dei, qui fide iustificati pacem habent. Seruire omnibus diebus Deo in sanctitate & iustitia, exponit Calvinus hoc modo: Quum sibi in perpetuum homines Deus adoptet, non debet caduca vel exigui temporis eorum esse gratitudo. Et paulò antè: Sicut efficiens (inquit) causa salutis nostræ gratuita Dei bonitas fuit, ita finalis est, ut homines piè sanctèque viuendo nomen eius glorificent.* Callida hæc & impia est textus Evangelici corruptio, ad statuendam

Operum
bonorum
necessitas
defenditur

In Harmonia.

In Annot.
in hunc locum.

hæreticorum fiduciam, & ad tollendam obedientiæ mandatorum necessitatem. De quo timore loquatur Zacharias, ex verbis eius adiunctis aduertendum est. *Ut seruiamus* (inquit) *sine timore, de manu inimicorum nostrorum liberati.* Hæc verba & horum tractationem penitus omisit Calvinus, vt facilius fucum lectori faceret. Nec illa etiam tractauit Beza. Isti autem inimici è quorum manu ac potestate liberati, seruius Deo absque timore, sunt ipse Satanus eiusque copix, vt in superiori versiculo, *Salutem ex inimicis nostris, & de manu omnium qui oderunt nos,* Calvinus ipse exposuit. Seruire igitur sine timore, hoc loco nihil aliud significare potest, quam non timere amplius diabolum aut copias eius, & non timere penam quam ille reprobis infert, non timere insidias quas ille struit. Cum illo enim perpetua nobis pugna est. *Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed aduersus principes & potestates tenebrarum harum.* Ille est aduersarius cum quo consentiendum est, dum adhuc in via sumus, ne trahat nos ad iudicem: qui semper circuit sicut leo rugiens, querens quem deuoret. Hunc timere amplius non debemus, sed contempere, ei que resistere: iuxta illud Iacobi, *Resistite diabolo, & fugiet à vobis.* Christus enim dedit se nobis, natus est nobis, passus est pro nobis, vicit diabolum tentantem, vicit moriendo, vt per mortem destrueret eum qui habebat mortis imperium, id est, diabolum, & liberaret eos qui timore mortis (id est, timentes semper quid de anima fieret post mortem) per totam vitam obnoxij erant seruituti. Ab hoc timore mortis, & ab hac seruitute diaboli liberauit suos Christus, vt ab hoc timore seruii, & ab hac seruitute diaboli & peccati, liberati, ita demum seruirent Deo in iustitia & sanctitate, &c. Hoc paucioribus verbis dixit Paulus. *Liberati à peccato serui facti estis iustitiæ.* Non agitur hinc de pace aut tranquillitate, sed de puritate & libertate conscientix. Christus dedit se nobis vt primum omnem timorem seruilem, seu spiritum seruitutis in timore, qui status erat filiorum veteris testamenti, excuremus, nec diabolum, nec mortem, nec peccati iugum aut duram consuetudinem timentes; deinde veritate omni sublata, & de manu inimicorum illorum liberati, ita demum spiritum adoptionis filiorum Dei acciperemus, *seruientes iustitiæ*, vt Paulus loquitur; siue *seruientes Deo in iustitia & sanctitate*, vt hinc Zacharias loquitur. Porro hoc ipsum seruire Deo in iustitia & sanctitate, non est (vt Calvinus fraudulenter scribit) *causa finalis salutis nostræ*, sed est causa finalis redemptionis

Ars Caluini.

Seruire Deo sine timore quid. Ephes. 6.

Matth. 5.

1. Pet. 5.

Iac. 4.

Heb. 2.

Rom. 6. Conscientia puritatem in securitatem vertit. Caluini.

demptionis per Christum factæ, & vna causa efficiens salutis nostræ, quatenus vitam æternam significat. Christus enim dedit se nobis, vt hîc Zacharias loquitur, vel, vt Paulus plenius Tit. 3. scribit, *Dedit semetipsum pro nobis vt redimeret nos ab omni iniquitate, & mundaret sibi populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum.* Hic est finis proximus passionis Christi, vt liberaret ab iniquitate & à manu inimicorum nostrorum, & sic mundaret sibi populum acceptabilem, &c. id est, sua gratia nouum spiritum conferret, nouam charitatem diffunderet in cordibus nostris, quo spiritu gratiæ accepto & qua charitate in corde diffusa, seruiremus Deo in sanctitate & iustitia. Christi passionis hæc finalis causa fuit, non autem salutis nostræ. Salutis quippe nostræ, siue vt saluemur, Deo quæ in æternum fruamur, primaria quidem efficiens causa est gratuita Deibonitas, meritoria Christi passio, instrumentalis causa, quæ ad efficientem reducit, est ipsa iustitia & sanctitas qua seruiamus Deo omnibus diebus nostris. Per hanc enim Dei seruitutem, siue per obedientiam mandatorum Dei, in qua & secundum quam seruiamus Deo, quasi per viam necessariam & à Deo præscriptam, peruenimus ad vitam æternam, iuxta clarissima Christi verba: *Si vis ad vitam ingredi, serua Mat. 19. mandata.* Seruiamus igitur Deo non solum per modum gratitudinis, ne simus filij ingrati; nec tantum per modum liberalitatis, quasi cultu spontaneo Deum colentes; nec denique ob illum tantum finem vt Deus glorificetur, quæ omnia hîc Calvinus ponit vt aliquid pro pietate dicere videatur; sed præterea per modum necessariæ obedientiæ: necessariæ dico, tum quia sine ea ad vitam æternam non ingrediemur, tum quia hîc finis est & proprius effectus passionis Dominicæ, siue causa præcipua cur dedit se nobis Christus, vt hîc Zacharias loquitur, & Paulus expressius docuit. Tenemus iâ quàm impiè & fraudulenter totum hunc textus Euangelici sensum Calvinus deprauauit. Notandum quoque verbum seruire hoc loco, apud Lucam esse λατρεύειν; quo vocabulo cultus patriæ Deo proprius notatur. Vt hinc intelligamus vitæ sanctitatem atque iustitiam proprium esse Dei cultum, quem Deo debemus præcipuè & necessariò: ideòque bonis operibus, non sola fide, Deum propriè atque imprimis coli.